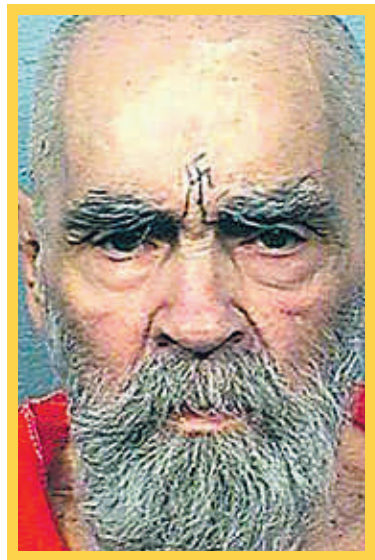


tub (repartia LSD com aquell que passa el bol de Conguitos). Quan les pobres nenes es trobaven ja en estat *suggestiu*, CM impartia xerrades d'extensió fidelcastriana sobre "rendir el seu ego" i "deixar d'existir". Després de diversos rotllos d'aquesta estofa, les adolescents no sabien on acabaven elles i començava aquell tipus. Si alguna expressava dubtes, el guru reiniciava el cicle, salpebrant-lo amb alguna de les seves tranquil·litzadores màximes: "El disbarat té sentit", "la paranoia total és la lucidesa total", "la mort és el millor amor" i, parlant clar, "begeg flagaggle vaggle veditch-waggle bagga".

I què feien les noies de Charlie, un cop programades? Més enllà d'exercir d'harem 24/7, el seu marge no era gaire ampli: li teixien jaquetes, recollien escombriaries comestibles de supermercats, engendraven criatures de noms extravagants ("Zezozose Zadfrack Glutz"), se sotmetien als seus jocs perfora-cervells o rondaven pels turons espantant el veïnat (els famosos *creepy crawlies*). I mataben, naturalment. Els fins a cert punt inofensius *creepy crawlies*



lies degenerarien en els assassins Tate i LaBianca, quan Manson va instar els seus deixebles a passar a l'acció i desfermar el *Helter Skelter* (el nom, ehem, d'un *tobogan* anglès, encara que ningú no va gosar corregir-lo). És indubtable que CM creia de debò en aquella mamarratxada, però la selecció d'algunes víctimes es va fer per motius més terrenals: Manson va apuntar cap a Cielo Drive, per exemple, perquè allà havia residit Terry Melcher, el productor pop dels Beach Boys que es va negar a convertir-lo en superestrella.

Els Beach Boys. Han llegit bé. El seu bateria Dennis Wilson va tenir la Família de gorra a la seva mansió, de fet (va gastar amb ells 100.000 dòlars, a banda de pagarlos "la factura mèdica per gonorrea més alta de la història"), i va oficiar de valedor de Charles Manson davant l'aristocràcia del pop de Los Angeles. És aquesta

connexió pop-extravagant, tan friqui i dels seixanta, la que fa de la saga Manson una coca incomparrable: el paper dels Beatles (CM va arribar a intentar trucar-los per telèfon; no se sap si va deixar encàrrec); l'esperit ari-ignorant-*biker* de la Família; el seu aberrant masclisme (les dones "no tenien ànima", eren "esclaves superconscients" que servien els mascles); les prohibicions estrambòtiques (ni ulleres, com a la Cambodja dels khmers rojos, ni llibres); els ritus pseudocristians (a Manson li agradava representar les estacions de la creu quan tothom -menys ell- anava de tripi); els tests d'obediència i els *miracles* (que CM sempre realitzava, quina casualitat, després de distribuir quantitats generoses de LSD: va *ressuscitar* un motor a qui havia ordenat "morir", o va *regenerar* el seu propi penis després d'haver-se'l "tallat" amb un matxet). I un extens però-què-m'estàs-explicant, etcètera.

L'anticrist dels seixanta

No necessiten que els recordi com va acabar l'embolic que posaria el clau definitiu al taüt dels seixanta. La justícia va condemnar a cadena perpètua els sis membres de la Família que havien participat de forma directa en les atrocitats de Cielo i Waverly Drive: pel costat femení, la famosa triada de *Mansonettes*, de qui les imatges d'època, tot càntics alienats i somriures hebefrènics, encara provoquen esgarrifances al clatell: Susan *Sadie Mae* Atkins (Guillada #1 de la moguda), Patricia Krenwinkel i Leslie Van Houten. I pel masculí, *Clem* Grogan, que tenia el coeficient intel·lectual d'una escopinya no molt sagaç, i l'apol·lini *Tex* Watson. Linda Kasabian, la setena participant, sense delictes de sang en el seu historial (només conduïa el cotxe), gaudiria d'immunitat després d'identificar els assassins, i el seu cognom es convertiria amb els anys en sinònim de pudent rock anglès.

Les reverberacions, tant dels crims i judicis com de les activitats de la Família no empresonada, així com de les nombroses seqüeles, preqüeles i crims paral·lels que se'ls anirien atribuint durant la dècada dels setanta, s'estendrien fins al segle següent i més enllà (culminant fa unes quantes setmanes amb la mort del seu líder), i són massa complexes per analitzar-les aquí. Esmement només que la pèl-roja amb caràcter (i mai millor dit) Lynette *Squeaky* Fromme provaria d'engrear-li un tret al president Ford el 1975 (embolica-da amb una túnica vermella i una gorra... d'elf?) i mai renunciaria a Manson. I sàpiguen que campanya lliure encara per un poble de l'Estat de Nova York (però té setanta anys; seria fàcil reduir-la). Tot la resta es troba en aquests dos meravellous llibres. |

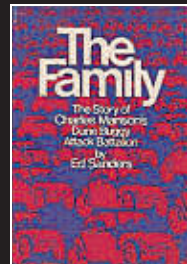
Una selecció portàtil de 'true crime'



Vincent Bugliosi

Helter Skelter

Un dels millors llibres de 'true crime'. El va escriure el fiscal del cas Manson, i per això en ocasions s'encalla una mica en un carregós puntillisme legalista (i el resultat és com veure Perry Mason el dia de la Marmota). Però per la resta, és una autèntica meravella (i best-seller). Contra Editorial el publicarà el 2019, coincidint amb l'anunciada pel·lícula de Quentin Tarantino. Imprescindible.



Ed Sanders

The Family

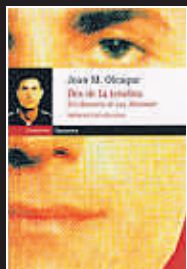
El seu autor va ser una prestigiosa figura de la contracultura *sixties* (membre de The Fugs), i l'obra se centra més en els aspectes friquis i culturals de la Família que la versió *seriosa* de Bugliosi. Si aconseguixen passar per alt alguns exabruptes d'argot caduc (et sense teletransportat a una pàgina d'*El Víbora*, 1979), és el perfecte complement per a *Helter Skelter*. Jo el vaig llegir de vacances a la Costa Brava i vaig passar una setmana dormint amb un ganivet sota el coixí (història real).



Carles Porta

Tor. Tretze cases i tres morts LA CAMPANA / ANAGRAMA

Un dels dos millors llibres de crònica negra autòctona. Es llegeix com una molt bona novel·la. Poca gent ha plasmat amb tant d'encert la ferocitat rural i les rancúnies centenàries entre famílies, l'enveja i la petitesa hereditària dels llogarets remots. Si a sobre són habituals de la muntanya pirinenca no deixaran de comentar "eh, jo vaig passar per allà l'hivern passat". Ni de senyar-se, esclar.



Joan M. Oleaque

Des de la tenebra: un descens al cas Alcàsser EMPÚRIES / DIAGONAL

Encara que no reeditat, la història dels crims d'Alcàsser d'aquest periodista valencià és el cim del 'true crime' nacional. No només el crim està molt ben narrat, sinó que s'endinsa amb sensibilitat i coneixement de causa (Oleaque era país d'Anglès) en la misèria i barbàrie d'una comunitat. *Des de la tenebra* és tant tractat antropològic i novel·la de realisme social com crònica negra. El seu tractament de la bogeria mediàtica que va gestar la teleporqueria actual és també magistral. Una obra inigualable.



Truman Capote

A sang freda ANAGRAMA / LABUTXACA

Tot un clàssic, ritu de pas juvenil per als lectors espanyols dels setanta i vuitanta (gràcies, Compactos) i conegudíssim, però tothom l'hauria de llegir. La narració del brutal assassinat dels quatre membres d'una família de Kansas és encara un dels millors exemples de 'true crime' nord-americà (tot i que el fet que Capote no prengué notes pot obligar-nos a aixecar la cella).



Emmanuel Carrère

El adversario ANAGRAMA

Més estrany que la realitat. Carrère va utilitzar la crònica negra perquè no hi havia altra forma d'explicar la història de Jean-Claude Romand, aquell senyor francès que el 1993 va matar la seva dona, fills i pares, per evitar que descobrissin que havia estat mentint des dels divuit anys: ni era metge, ni treballava a l'ONU, ni havia acabat la carrera. Concís, sobri, dur i compassiu; un llibre perfecte.

Més lectures

One of Your Own: The Life and Death of Myra Hindley (Carol Ann Lee); *Cries Unheard: Why Children Kill: The Story of Mary Bell* (Gitta Sereny); *So Brilliantly Clever: Parker, Hulme & the Murder That Shocked the World* (Peter Graham); *Jack The Ripper: The Final Solution* (Stephen Knight); *The Stranger Beside Me* (Ann Rule).